

Το κεντρικό μέτωπο που ξεδιπλώνεται όλη την τελευταία περίοδο μέσα στο εργατικό κίνημα είναι το μέτωπο των απολύσεων. Κατ' αρχάς, χιλιάδες απολύσεις σε μια σειρά από υπηρεσίες του δημοσίου. Από το υπουργείο εργασίας και τον ΟΑΕΔ που διαλύεται ουσιαστικά, μέχρι τους εκπαιδευτικούς της επαγγελματικής εκπαίδευσης, τους γιατρούς του ΕΟΠΥΥ, τους σχολικούς φύλακες, τις καθαρίστριες του υπ. Οικονομικών, τους διοικητικούς των πανεπιστημίων, εργαζόμενους από το υπ. Πολιτισμού κλπ. Περισσότεροι από 10.000 εργαζόμενοι στο δημόσιο βρίσκονται στο δρόμο για την ανεργία σήμερα. Αν σε αυτούς προσθέσουμε τις δεκάδες χιλιάδες «κακών υπαλλήλων» που θα βγάλει ο γύρος της αξιολόγησης του δημοσίου τον επόμενο μήνα, μια που υποχρεωτικά το 15% των εργαζόμενων στις υπηρεσίες θα κριθεί αρνητικά, ο αριθμός των δημοσίων υπαλλήλων που θα βρεθεί αντιμέτωπο με το φάσμα της απόλυσης εκτοξεύεται.

Την ίδια στιγμή, παρά την κυβερνητική προπαγάνδα ότι μπαίνουμε στην «ανάκαμψη», φαίνεται ότι τα αφεντικά δεν παίρνουν στα σοβαρά τον πρωθυπουργό και συνεχίζουν καθημερινά τις χιλιάδες απολύσεις στις επιχειρήσεις τους και στον ιδιωτικό τομέα. Πριν είχαμε τις απολύσεις στην Αλάπης του Λαυρεντιάδη και το κλείσιμο των σούπερ Μάρκετ Ατλάντικ. Σήμερα την σκυτάλη έχουν άλλα αφεντικά. Από τα Τσιμέντα Χαλκίδας, μέχρι την Κόκα Κόλα στην Θεσσαλονίκη και από τα Sprider Stores μέχρι την Γενική Ανακύκλωση. Παντού τα αφεντικά συνεχίζουν τις απολύσεις και την προσπάθεια να εξασφαλίσουν ακόμη μικρότερο κόστος για τους εργάτες έτσι ώστε να βάλουν ακόμη μεγαλύτερο κέρδος στις τσέπες τους.

Η μάχη ενάντια στις απολύσεις, η μάχη ενάντια στην ανεργία, όπως και αν την ονομάσει κανείς είναι το κρίσιμο μέτωπο για όλη την επόμενη περίοδο. Για εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους το κεντρικό ζήτημα παραμένει το να ξαναγυρίσουν πίσω στη δουλειά και με ποιο τρόπο μπορούμε να το κερδίσουμε. Και σε αυτό το ερώτημα δεν χωράνε μισόλογα. Προφανώς χρειάζεται η υποστήριξη του αιτήματος για αυξήσεις στα επιδόματα ανεργίας, και επέκτασή τους για όσο χρονικό διάστημα είναι κανείς άνεργος, αλλά αυτό δεν είναι πραγματική απάντηση. Χρειάζεται όμως να απαντήσουμε πειστικά στον αν πρέπει και αν είναι εφικτό το να γυρίσουν πίσω στις δουλειές τους όλοι οι απολυμένοι.

ΠΡΕΠΕΙ

Από τη μεριά της κυβέρνησης και των υποστηρικτών της μνημονιακής πολιτικής το βασικό επιχείρημα είναι ότι αυτές οι απολύσεις, κατά κύριο λόγο στο δημόσιο, είναι αναγκαίες, και με κάποιο τρόπο και δίκαιες. Αναγκαίες για να βάλουν φρένο στη σπατάλη του δημοσίου, αναγκαίες γιατί καταργούν άχρηστους για την κοινωνία και σπάταλους οργανισμούς. Και είναι δίκαιες γιατί με αυτόν τον τρόπο μπορούν να βρουν χιλιάδες νέοι εργαζόμενοι δουλειά που παρόλο που είναι στην πιο παραγωγική ηλικία, τώρα καταδικάζονται σε ανεργία επιπέδου 60%. Δίκαιες γιατί και στον ιδιωτικό τομέα έχουν γίνει εκατοντάδες χιλιάδες απολύσεις και δεν μπορεί να συνεχίζουμε να διατηρούμε τα προνόμια των δημοσίων υπαλλήλων. Αυτή η προπαγάνδα χρειάζεται καθαρές απαντήσεις.

Κατ' αρχάς είναι τεράστιο ψέμα ότι πρόκειται για άχρηστες υπηρεσίες. Ο ΕΟΠΥΥ που έκλεισε, είναι η βασική πρωτοβάθμια περίθαλψη για εκατομμύρια εργαζόμενους και συνταξιούχους. Η επαγγελματική

εκπαίδευση που ρημάχτηκε, είναι τα σχολεία των παιδιών από τις φτωχότερες οικογένειες. Ο ΟΑΕΔ και οι υπηρεσίες του υπ. Εργασίας που υπολειπόμενες, τυπικά είναι αυτές που προστατεύουν τους εργαζόμενους από τις αυθαιρέσεις των αφεντικών. Τα έντεκα νοσοκομεία που έχουν κλείσει μέχρι τώρα και τα εκατοντάδες κρεβάτια που καταργήθηκαν ήταν πολύτιμα για την υγεία των εργαζόμενων. Τα πανεπιστήμια υπολειπόμενες σε όλο το φάσμα των διοικητικών τους υπηρεσιών εδώ και μήνες. Όταν ο Λαυρεντιάδης έκλεισε την φαρμακοβιομηχανία τους, τόνοι φαρμάκων σάπιζαν στις αποθήκες και την ίδια ώρα στα φαρμακεία υπήρχε έλλειψη. Στην πραγματικότητα πουθενά οι απολύσεις δεν έφεραν την παραμικρή βελτίωση των υπηρεσιών προς την κοινωνία. Αντίθετα έκαναν ακόμη δυσκολότερο για την εργατική τάξη το να έχει πρόσβαση σε στοιχειώδεις κοινωνικές υπηρεσίες και αγαθά.

Στην πραγματικότητα αυτό που φέρνουν όλες αυτές οι απολύσεις δεν είναι μόνο η καταστροφή υπηρεσιών και προϊόντων που έχουν ανάγκη καθημερινά εκατομμύρια εργαζόμενοι, αλλά και τρομερή σπατάλη. Για παράδειγμα η απόλυση των 595 καθαριστριών του υπ. Οικονομικών συνοδεύτηκε με το ότι στο 70% των εφοριών, (το άλλο 30% παραμένει χωρίς καμία υπηρεσία καθαριότητας) η καθαριότητα ανατέθηκε σε εταιρίες. Τα χρήματα που δίνει το δημόσιο για αυτές τις τρίμηνες ή εξαμήνες συμβάσεις με τις εταιρίες αντιστοιχούν με την ετήσια μισθοδοσία των απολυμένων καθαριστριών. Αυτή η εμπειρία έρχεται από κάθε υπηρεσία που ιδιωτικοποιήθηκε, είτε σε νοσοκομείο (πχ καθαριότητα, φύλαξη, μαγειρεία κλπ) είτε οπουδήποτε αλλού.

Όμως ούτε δίκαιες είναι οι απολύσεις, ότι και αν λένε τα κυβερνητικά παπαγαλάκια. Οι χιλιάδες απολύσεις στο δημόσιο δεν εξασφάλισαν την επιστροφή στη δουλειά σε κανέναν απολυμένο του ιδιωτικού τομέα. Αντίθετα, μεγάλωσαν την φτώχεια για όλους, και διέυρυναν τη δεξαμενή ανέργων συνολικότερα. Και σε αυτό δεν υπάρχει καμία δικαιοσύνη. Η κατάργηση του «προνομίου» της μόνιμης και σταθερής δουλειάς στο δημόσιο, δεν βελτίωσε σε τίποτε τη ζωή για τους χιλιάδες εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα.

Αντίστοιχα δεν στέκει ούτε το επιχείρημα ότι με αυτόν τον τρόπο χιλιάδες νέα παιδιά βρίσκουν δουλειά. Κατ' αρχάς δεν το επιβεβαιώνουν ούτε τα στοιχεία της ίδιας της κυβέρνησης. Η ανεργία των νέων δεν έχει μειωθεί στο παραμικρό όλη την τελευταία τετραετία των μνημονίων, παρόλο που έχουν χάσει τη δουλειά τους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι είτε από το δημόσιο είτε από τον ιδιωτικό τομέα.

Αντίθετα οι λιγοστές θέσεις εργασίας που ξεπηδάνε είναι στην πραγματικότητα σύγχρονα κολαστήρια. Με πεντάμηνες συμβάσεις, εργαζόμενοι χωρίς κανένα δικαίωμα, ούτε καν να αρρωστήσουν έστω και μια μέρα. Με ελαστικά ωράρια, και με μισθούς από το ΕΣΠΑ που στην καλύτερη των περιπτώσεων αγγίζουν τα 400-500 ευρώ και αυτά όταν δεήσουν και εκταμιευτούν. Με ένα εσμό εταιριών ενοικίασης προσωπικού, που βάζουν στην τσέπη τους τον κύριο όγκο των χρημάτων της επιδότησης από το κράτος και την ΕΕ. Αυτό είναι στην καλύτερη των περιπτώσεων, το λαμπρό μέλλον που ισχυρίζεται ο Σαμαράς ότι προσφέρει στους νέους, απολύοντας τους πατεράδες και τις μανάδες τους.

Απέναντι λοιπόν στην επιχειρηματολογία του Σαμαρά και του Βενιζέλου, το να επιστρέψουν όλοι οι απολυμένοι πίσω στις δουλειές τους χρειάζεται να γίνει το σύνθημα και το αίτημα όλο του εργατικού κινήματος την επόμενη περίοδο. Όχι μόνο για να χτυπήσουμε την ανεργία και να βάλουμε φρένο στην ανθρωπιστική κρίση που φέρνει η φτώχεια και η ανεργία, αλλά ακόμη περισσότερο για να εξασφαλίσουμε για όλη την κοινωνία τις υπηρεσίες και το προϊόντα που έχει ανάγκη.

Το επόμενο ερώτημα που χρειάζεται να απαντήσουμε είναι το αν μπορούμε να επιβάλλουμε το να επιστρέψουν πίσω στις δουλειές τους όλοι οι απολυμένοι. Και εδώ χρειάζονται καθαρές απαντήσεις, για το αν έχει αυτή τη δύναμη το εργατικό κίνημα. Είναι σημαντικό να αποφύγουμε τις λάθος εκτιμήσεις που υποτιμάνε τη δύναμη και την δυναμική του εργατικού κινήματος. Σε αντίθεση με την εικόνα που προσπαθούν να περιγράψουν κυβέρνηση και γραφειοκράτες, τέσσερα χρόνια ώρα υπάρχει ένα εργατικό κίνημα που έχει βάλει τη σφραγίδα του και έχει καθορίσει τις πολιτικές εξελίξεις. Ανέτρεψε δύο

κυβερνήσεις (Παπανδρέου και Παπαδήμα), πέταξε τον Κουβέλη έξω από την κυβέρνηση Σαμαρά, τσάκισε τη νεοναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής και δίνει στην αριστερά στα μεγαλύτερα εκλογικά της ποσοστά από την περίοδο της ΕΔΑ το '58.

Αν πάμε να δούμε πιο συγκεκριμένα τους κλάδους που βρέθηκαν στη σύγκρουση με τις απολύσεις, η εικόνα είναι εξίσου αποκαλυπτική. Χιλιάδες εργαζόμενοι που όταν η κυβέρνηση τους ανακοίνωσε την απόλυσή τους αρνήθηκαν να «συμμορφωθούν» και είναι καθημερινά στους δρόμους για να πάρουν πίσω τις δουλειές τους. Οι εργαζόμενοι στην ΕΡΤ αρνήθηκαν τον «ξαφνικό θάνατο» της κυβέρνησης και δέκα μήνες μετά συνεχίζουν να εκπέμπουν το πρόγραμμά τους πανελλαδικά διεκδικώντας να ξαναοίξει η ΕΡΤ. Οι εμβληματικές καθαρίστριες του υπουργείου οικονομικών, καθημερινά παίρνουν στο κυνήγι τον Στουρνάρα και του τρικοανούς φίλους του. Οι εκπαιδευτικοί για οκτώ μήνες είναι στην πρώτη γραμμή της αντίστασης και ήταν ο βασικός παράγοντας που πίεζε την ΟΛΜΕ για την απεργία του Σεπτέμβρη. Οι σχολικοί φύλακες με τις μαραθώνιες πορείες τους αλλά και τις συγκρούσεις με τα ΜΑΤ έξω από το υπουργείο του Μητσοτάκη, κέρδισαν την αλληλεγγύη όλων. Οι διοικητικοί των πανεπιστημίων με την τετράμηνη απεργία τους που αφήφισε εισαγγελείς, και ξεσήκωσε τις σχολές και τους φοιτητές στο πλευρό τους. Οι απεργοί της Κόκα Κόλα που οργάνουν την Ελλάδα για να ενημερώσουν και να κερδίσουν συμπάρασταση στην απεργία τους που συνεχίζεται για οκτώ μήνες. Οι εργάτες των Τιμέντων Χαλκίδας αγωνίζονται για να μην κλείσει το εργοστάσιο, ξεσηκώνοντας τη συμπάρασταση των συναδέλφων τους από την Ιντρακόμ, την ΕΡΤ, και τα υπόλοιπα εργοστάσια της Εύβοιας. Αυτή είναι η ζωντανή εικόνα όλο το προηγούμενο οκτάμηνο. Μεγάλες απεργίες διαρκείας, συνεχή σύγκρουση με την κυβέρνηση και την πολιτική της, κανένας αγώνας δεν παραμένει απομονωμένος αλλά αντίθετα κερδίζει την αλληλεγγύη όλης της εργατικής τάξης..

Σημαντικό ρόλο έτσι ώστε όλοι αυτοί οι αγώνες να στηριχθούν και να κερδίσουν την αλληλεγγύη όλων των άλλων εργαζόμενων, έπαιξαν οι συντονισμοί από τα κάτω που έφεραν σε επαφή όλα τα μαχόμενα κομμάτια. Πήραν πρωτοβουλίες κόντρα τις περισσότερες φορές στις συνδικαλιστικές ηγεσίες που παρέμεναν αδρανείς στην πραγματική ανάγκη συντονισμού. Έτσι φτιάχτηκε ο Συντονισμός ενάντια στις Διαθεσιμότητες και τα Κλεισίματα, που στις κρίσιμες στιγμές έδωσε δύναμη στις μάχες που ήταν σε εξέλιξη. Με δράση που έδωσε στήριγμα στους εργαζόμενους της ΕΡΤ μετά την εισβολή των ΜΑΤ, και γέμισε αυτοπεποίθηση τους διοικητικούς των πανεπιστημίων τη στιγμή που η κυβέρνηση κλιμάκωνε τις πιέσεις της με εισαγγελείς και την απειλή των απολύσεων. Μετέτρεψε την 14/11 σε μέρα απεργιακής δράσης για όλο το δημόσιο και όλους τους διαθέσιμους. Οργάνωσε την παρουσία των μαχόμενων κομματιών στη διαδήλωση του Πολυτεχνείου. Στήριξε την απεργία στην Υγεία στις 29 Νοέμβρη, συμμετείχε στην διαδήλωση για την επέτειο της δολοφονίας Γρηγορόπουλου μαζί με χιλιάδες μαθητές. Οργάνωσε στα μέσα Γενάρη κινητοποίηση αλληλεγγύης στο ΜΕΤΡΟ στον ένα χρόνο από την επιστράτευσή, βρέθηκε σε όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις του δημόσιου την άνοιξη. Αντίστοιχα δυνάμωσε το συντονιστικό των Νοσοκομείων της Αθήνας και έδωσε μια σειρά από μάχες αναγκάζοντας την συμβιβαστική ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ και της ΟΕΝΓΕ να συρθούν σε κινητοποιήσεις. Έτσι φτάσαμε στην πανεργατική απεργία στις 9 Απρίλη το κεφάλι της απεργιακής συγκέντρωσης να τα έχουν όλα αυτά τα μαχόμενα κομμάτια και όχι οι γραφειοκράτες που έτσι κι αλλιώς ήταν εξαφανισμένοι από την συγκέντρωση.

Αυτή η δύναμη είναι που μπορεί να επιβάλει ότι θα γυρίσουν άμεσα πίσω στις δουλειές τους όλοι οι απολυμένοι, είτε πρόκειται για το δημόσιο είτε για τον ιδιωτικό τομέα. Το να περιμένουμε ότι οι απολυμένοι θα γυρίσουν στις δουλειές τους σταδιακά, μέσα από την «ανάπτυξη» δεν είναι επιλογή, είναι κοροϊδία. Κατ' αρχάς γιατί ακόμη και αν αποδεχτούμε τα επιχειρήματα του Σαμαρά ότι η ανάπτυξη άρχισε, τότε θα σκοντάψουμε στο ότι ακόμη και οι ίδιοι ισχυρίζονται ότι μέχρι το 2025 η ανεργία θα παραμένει κοντά στο 20%. Το να περιμένουμε «αναπτυξιακά μέτρα» που θα επιταχύνουν αυτούς τους ρυθμούς μείωσης της ανεργίας, θα σημαίνει να βάλουμε ρυθμιστές για το πότε θα βρουν δουλειά οι εκατοντάδες χιλιάδες απολυμένοι τα αφεντικά που τους απόλυσαν, που προφανώς το κριτήριο τους δεν ήταν ούτε θα

είναι το κοινωνικό καλό, αλλά το αν θα δεχτούν να παραχωρήσουν ένα μικρό κομματάκι από τα κέρδη τους. Γι' αυτό η αναμονή της «ανάπτυξης» δεν είναι πραγματική επιλογή.

Μοναδική λύση είναι να ξαναγυρίσουν όλοι οι απολυμένοι στις δουλειές τους είτε θέλει η εργοδοσία είτε όχι. Το εργατικό κίνημα έχει τη δύναμη να επιβάλλει ότι θα προχωρήσουμε στο εργατικό «πρόγραμμα αντιμετώπισης της ανεργίας». Να γυρίσουμε στις παραδόσεις και τους αγώνες της τάξης μας. Το '93, οι εργαζόμενοι στα μπλε λεωφορεία, στην τότε ΕΑΣ, επέβαλλαν το ότι η πτώση της κυβέρνησης του Μητσοτάκη σήμανε ότι επέστρεψαν στις δουλειές τους. Χρειάστηκε για τους 18 μήνες που ήταν απολυμένοι να είναι στο δρόμο, να κερδίζουν την αλληλεγγύη όλης της εργατικής τάξης, να αποτελούν σύμβολο για κάθε εργαζόμενο. Με τη γενική τους συνέλευση έστειλαν τελεσίγραφο ότι θα προχωρούσαν σε κατάληψη στα αμαξοστάσια αν δεν γυρνούσαν όλοι πίσω. Και το επέβαλλαν, αναγκάζοντας την κυβέρνηση Παπανδρέου να υποκύψει στον δικό τους «εκβιασμό».

Με τον ίδιο τρόπο μπορεί η εργατική τάξη να το επιβάλλει για όλους. Αν οι εργοδότες του ιδιωτικού τομέα αρνηθούν να επαναπροσλάβουν τους εργαζόμενους που απόλυσαν την τελευταία τετραετία τότε διεκδικούμε, να κρατικοποιηθεί η επιχείρηση χωρίς ούτε ένα ευρώ αποζημίωση για το αφεντικό. Να παραδώσουν την επιχείρηση στους εργαζόμενους και να φύγουν. Αφήνοντας πίσω όχι μόνο τα κλειδιά της επιχείρησης αλλά και τα προσωπικά τους περιουσιακά στοιχεία που αποθησαύρισαν για χρόνια ολόκληρα μέσα από την δουλειά των εργατών.

Οι εργαζόμενοι στην ΕΡΤ απέδειξαν αυτούς τους μήνες ότι μπορούμε να δουλέψουμε και να ζήσουμε πολύ καλύτερα χωρία αφεντικά. Όταν στις 11 Σεπτέμβρη ο Σαμαράς έκλεισε την ΕΡΤ η απάντηση των εργαζόμενων ήταν να την λειτουργήσουν οι ίδιοι. Τα διευθυντικά στελέχη εξαφανίστηκαν, οι οικονομικοί πόροι δεν υπήρχαν, αλλά μέχρι την εισβολή των ΜΑΤ στο Ραδιομέγαρο, οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ έκαναν την καλύτερη τηλεόραση που έχουμε δει ποτέ. Ανοιχτή στους εργαζόμενους και τους αγώνες τους, με υποδειγματική δημοσιογραφία, χωρίς κυβερνητικές παρεμβάσεις, απέδειξε στην πράξη (και συνεχίζει να αποδεικνύει ακόμη και σήμερα μέσα από την ΕΤ3 και το ertopen). Αυτή η αλήθεια ισχύει για κάθε χώρο δουλειάς. Αυτοί που ξέρουν καλύτερα το νοσοκομείο, τις ανάγκες και τις δυνατότητες του είναι οι γιατροί, οι νοσηλευτές και οι εργαζόμενοι. Οι κάθε είδους Τομπούλογλου το μόνο που ξέρουν καλά είναι να παίρνουν μίζες. Το ίδιο ισχύει ακόμη και για τις τράπεζες. Οι Λαυρεντιάδηδες και οι Φιλλιπίδηδες είναι για τις κομπίνες και τα κρυφά ντήλ με τον Κουτσημά. Αντίθετα οι τραπεζοϋπάλληλοι μπορούν όχι μόνο να ξεσκεπάσουν αυτά τα σκάνδαλα αλλά πολύ περισσότερο να σταματήσουν τους πλειστηριασμούς των σπιτιών των φτωχών ανθρώπων, να δώσουν χρήματα σε αυτούς που έχουν πραγματική ανάγκη.

Σε αυτήν την προοπτική χρειάζεται να ξεπεράσει το εργατικό κίνημα είναι τη συμβιβαστική στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Όλη την προηγούμενη χρονιά η ΓΣΕΕ κατά κύριο λόγο, αλλά και η ΑΔΕΔΥ προσπάθησαν να εξασφαλίσουν ότι η προηγούμενη χρονιά ήταν η χρονιά με τις λιγότερες πανεργατικές απεργίες. Αρνήθηκαν να κάνουν το οποιοδήποτε βήμα συντονισμού των μαχόμενων κλάδων, δίνοντας όλα τα περιθώρια στην κυβέρνηση να υλοποιήσει το πρόγραμμά της χωρίς εμπόδια. Από αυτήν την άποψη θα είναι κρίσιμο όλη την επόμενη περίοδο να δυναμώσουν και να απλωθούν οι συντονισμοί από τα κάτω, για να μπορούν να παίρνουν τις πρωτοβουλίες που χρειάζεται το κίνημα. Για να βρίσκουν κοινό βηματισμό οι μαχόμενοι κλάδοι, να αθροίζουν δυνάμεις και να αναγκάζουν και με την κίνησή τους ακόμη και την συνδικαλιστική γραφειοκρατία να κινηθεί.

Το δεύτερο πρόβλημα στο να προχωρήσουμε σε αυτόν τον δρόμο βρίσκεται στις λάθος εκτιμήσεις της Αριστεράς για τους πραγματικούς ταξικούς συσχετισμούς και η έλλειψη εμπιστοσύνης στη δράση της εργατικής τάξης. Έτσι καταλήγουν να μην πιστεύουν ότι αυτά τα πράγματα μπορούν να γίνουν. Από την μια μεριά οι δυνάμεις του ΚΚΕ ξεκινάνε με την αφετηρία ότι αυτά δεν μπορούν να γίνουν σήμερα, γιατί είναι αρνητικοί οι συσχετισμοί. Όταν δυναμώσουν οι ταξικές δυνάμεις και χτίσουν την λαϊκή συμμαχία που θα στοχεύει στη λαϊκή εξουσία, τότε θα είναι ρεαλιστικό να μιλήσουμε για αυτήν την προοπτική. Από μια παρόμοια αφετηρία ξεκινάει και ο ΣΥΡΙΖΑ. Αυτά δεν μπορούν να γίνουν άμεσα, αντίθετα κάποια

πράγματα μπορούν να γίνουν σταδιακά, προφανώς πολύ λιγότερα αλλά πολύ πιο εφικτά.

Βαδίζοντας τις επόμενες βδομάδες προς τις εκλογές του Μάιου είναι κρίσιμο για το εργατικό κίνημα να πάρει υπ' όψη του όλους αυτούς τους παράγοντες. Παλεύουμε για να μαυριστεί στις κάλπες η συγκυβέρνηση Σαμαρά Βενιζέλου και όλα τα φιλομνημονιακά δεκανίκια τους. Παλεύουμε για την ανατροπή τους. Γιατί η ανατροπή της κυβέρνησης είναι αναγκαία συνθήκη για να επιβάλλουμε ότι θα ξαναγυρίσουν όλοι πίσω στις δουλειές τους. Αλλά δεν είναι ικανή η κυβερνητική ανατροπή από μόνη της να φέρει τη δικαίωση. Χρειάζεται, ανεξάρτητα με το ποιο θα είναι το αποτέλεσμα των εκλογών να συνεχίσουμε τον αγώνα για να επιβάλουμε ότι θα γυρίσουν πίσω όλοι οι απολυμένοι. Σημαίνει ότι σε κάθε χώρο δουλειάς σε κάθε κλάδο, σε κάθε μαχόμενο κομμάτι δυναμώνουμε την οργάνωση από τα κάτω και τον συντονισμό μας. Δυναμώνουμε την αντικαπιταλιστική αριστερά, τις δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ για να επιβάλλουμε ότι θα προχωρήσουμε τη σύγκρουση με την κυβέρνηση, τα αφεντικά και την ΕΕ μέχρι το τέρμα.

**Ο Τάσος Αναστασιάδης είναι εκδότης της εφημερίδας εργατική αλληλεγγύη και υποψήφιος ευρωβουλευτής με την ANΤΑΡΣΥΑ*

Πηγή: antarsya.gr